

Streda 4. týždňa

Mk 6,1-6

Božie cesty sú nevyspytateľné
Nevieme, kým na nás Boh môže pôsobiť

Iste sa už stalo, že ste mali nejakú myšlienku, ale boli ste odmietnutí, že vás neuznali, alebo sa vám vysmiali, ale ukázalo sa, že ste mali pravdu vy, alebo že vaše riešenie bolo nakoniec najlepšie. Nemusí sa to stávať často, ale viem, že človeka to mrzí.

Vidíme, ako odmietli obyvatelia Nazareta Ježiša, „**proroka si všade uctia, len nie v jeho vlasti, medzi jeho príbuznými**“ (Mk 6,4).

Je ťažké pomáhať niekomu, keď pomoc nechce. A je veľmi ťažké pozeráť, ako si ubližuje niekto, koho máme radi, komu pomôcť vieme, ale nemôžeme. Aj Ježiš mal iste rád svojich susedov v Nazarete, veď predpokladáme, že podľa tradície žil v Egypte 7 rokov, a potom išiel do Nazareta, kde bol poslušný svojim rodičom. Učiť začal asi ako 30-ročný, a tých 23 rokov žil s nimi, robil ako tesár, takže ho mohli poznať aj po okolí. A teraz prišiel a chce im odovzdať novú náuku, náuku spásy. Lenže pre nich je stále tesár, a pre niektorých je snáď aj nafúkanec, ktorý prišiel z ciest, a myslí si ktoviečo o sebe.

Nestáva sa, aby novokňaz išiel za kaplána do mesta či dediny, kde vyrastal. Je to rozumné, lebo pre mnohých ostane iba tým chlapcom, ktorý robil to a to, keď bol malý. Ale vieme, že on možno lepšie pozná zmýšľanie alebo chyby miestnych ako iní kňazi. Lenže možnosť predsudkov je väčšia ako výhody poznania. Bratia a sestry, nie je dobré mať predsudky proti niekomu len preto, že si myslíme, že toho človeka poznáme. Vždy nám môže dať niečo nové. Starec nám môže povedať niečo zo skúsenosti, mladík zas nejaký nový pohľad na vec. Ale pravdou je, že stále sa môžeme učiť niečo nové. Niečo, čo nás obohatí. A môžeme sa dozvedieť aj to, aká je Božia vôľa. ak sme otvorení hlasu Pána, budeme ho totiž počuť aj v hlasoch našich bližných, veď Kristus sám povedal, kto podal pohár vody jednému z týchto najmenších, mne ho podal. Ale nemusí nás len prosieť o milosrdenstvo, aby sme dostali šancu získať si nejaké zásluhy pre večný život. Môže nám takto dať aj nejakú radu, pomoc, odporúčanie pre náš život, stačí len počúvať a báť sa predsudkov. Predsudky sú zlá vec, lebo ak niekto odsudzuje niekoho, kto k nemu hovorí, má v sebe jeho obraz, a nie obraz jeho reči. Veď odmietnutie dobrej rady od človeka, voči

ktorému máme predsudky je pýcha, a tá, ako vieme, je jeden z hlavných hriechov, lebo sa ňou chceme povýšiť nad Boha.

Nedávno som čítal jeden príbeh s podobnou myšlienkou – o modlitbe a predsudkoch: Jeden kňaz si písal kázeň o Božej prozreteľnosti, keď zrazu začala prietrž mračiť. Po chvíli sa ozval rozhlas, že sa pretrhla hrádza a obyvatelia obce musia byť evakuovaní. Kňaz si povedal, že sám na sebe ukáže príklad Božej prozreteľnosti. Pomodlil sa k Bohu, aby ho zachránil a písal kázeň ďalej. Voda stúpila už po prah domu, keď prišiel ku oknu člň a záchranár ho vyzval, aby nastúpil do člňa. Odmietol. Keď voda stúpila po okná, člň sa opäť pristavil, ale kňaz opäť odmietol. Keď voda stúpila vyššie, vyliezol na strechu, ale člň odmietol aj po tretí raz. No sotva sa člň vzdialil, podmyté základy nevydržali a dom sa zrútil. Keď sa kňaz ocitol pred Pánom na osobnom súde, hneď naňho vybehol s otázkou: „Prečo si ma nezachránil, veď som ťa o to prosil, veď som chcel ľudu dokázať tvoju prozreteľnosť.“ Ale Boh mu odvetil: „Prečo sa sťažuješ? A kto myslíš, že ti poslal tie tri člňy?“ Vidíte, drahí veriaci, Boh sa o nás postará, keď sa k nemu modlíme. Boh nám povie, akú chybu vo svojom živote robíme. Boh k nám stále hovorí. Ale nemusí sa zjaviť v oblaku ani v horiacom kre, ani nemusí poslať anjela.

Často Bohu stačí, keď nám do cesty pošle obyčajného človeka

Iste sa vám stalo, že vám niekto niečo povedal. A možno sa vám stalo aj to, že ste jeho radu odmietli aj preto, že nemáte radi človeka, od ktorého rada prišla. A možno sa vám stalo, že ste potom toto odmietnutie ľutovali. Snažme sa, aby takejto ľútosti bolo čím menej.

Amen.